

[Kai Moltke.]

af bygninger osv., for det er jo ligefrem at foregå med et eksempel; man skaber jo her ligefrem præcedens for, hvad der i den givne situation kan anses for rimeligt, og hvad der kan anses for at være noget, som overhovedet er acceptabelt.

Jeg for mit vedkommende må med al respekt for de embedsmænd, som gerne ville fremskaffe noget hurtigt, dog advare mod et tidligere præcedens, vi har haft. Det er vel det billigste byggeri, som vi under de givne omstændigheder og billigste konjunkturer nogen sinde har haft her i landet. Jeg tænker på det hastværk, man havde, da Gladsaxes borgmester sparede et par hundrede tusinde kroner angiveligt ved at give sig til at bygge uden byggetilladelse. Her forekommer det mig at være gået i direkte modsat retning. Man har haft så travlt fra midten af juni til slutningen af juni med at få underskrevet bindende kontrakt, at man ikke sparer nogle hundrede tusinde kroner, at man heller ikke sparer et par millioner kroner, men vistnok har disponeret så hurtigt for at skaffe tag over hovedet for den kommende kildeskate-administration. Og jeg kan ikke sige andet, end at ved sådanne afgørende ejendoms-handeler forekommer det mig, at det er en uanstændighed, at en minister ikke ved sin underskrift bekræfter, at hans ministerium herved forpligter det offentlige på så vigtigt et felt.

Det andet, som gør én betænkelig, er, at på det tidspunkt, da vi fik det famøse dokument af 28. juni, var boligministeren på ferie, og da hans stedfortræder spurgte, om der var noget særligt, han skulle se på, fik han det svar, at det var der ikke. Han var altså også uvidende om det. Vi står altså her i den lidet flatterende situation, at af de folk, som skulle have ansvaret på det pågældende felt, var den ene lovligt bortrejst — og der er jo ingen, der kan bebrejde hr. boligminister Hastrup, at han var på ferie; det har vi alle sammen været. Der er heller ingen, der kan bebrejde den fungerende boligminister, forsvarsministeren, at han ikke får noget at vide af sine embedsmænd, men det bliver dog et spørgsmål, om der i sådanne vigtige sager ikke skal være en administrativ pligt til at give

underretning og modtage underskrifter fra den, som her i tinget og over for befolkningen til syvende og sidst alligevel kommer til at stå som den ansvarlige.

Det næste punkt, som jeg kunne have lyst til at tage frem, stridens kernepunkt: at en sag af denne art, gennem skrivelsen af 28. juni, kan medføre juridiske konsekvenser i tilfælde af, at kontrakten ikke opfyldes, og bør forelægges finansudvalget. Det er ganske klart, for til syvende og sidst er finansudvalget jo det organ, som, ikke mindst hvor det drejer sig om ejendoms-køb og ejendomspriser, skal forvandle tigeren til en kat, hvis der ellers er mulighed for det. Man siger, at det kunne være at lægge et pres på finansudvalget, at sådanne oplysninger blev givet. Ja, det tror jeg nu at man skal være forsigtig med at anføre som en undskyldelig juridisk praksis. Man vil ikke skræmme finansudvalget ved at sige: vi har disponeret sådan, at der eventuelt kan komme en efterregning, hvis I ikke giver jeres tilslutning på det foreliggende grundlag og tager denne erstatningspligt med i sammenligningsgrundlaget.

Jeg skal ikke her prøve på at granske boligministerens hjerte, nyrer eller hjerne eller andre af de indre organer. Jeg må erkende, at det må have været et grimt chok for boligministeren i begyndelsen af august at opdage, at der her var disponeret sådan, at der i alle tilfælde kunne være berettiget tvivl om, hvorvidt embedsmændene i hans fravær havde disponeret sådan, at det kunne medføre økonomisk ansvar. Men når sådanne oplysninger ikke gives, så disponerer finansudvalget ud fra forkerte forudsætninger, så er det fornødne materiale til bedømmelse af en sådan sag fra alle sider ikke til stede i finansudvalget.

Ud fra disse forudsætninger kan jeg give min tilslutning til den af hr. Lysholt Hansen på socialdemokratiets vegne foreslåede dagsorden og for så vidt også til den af SF, af hr. Ømann, foreslåede dagsorden, med det forbehold og den karakteristik, at det vil vel være, hvad man normalt havde måttet vente, at en over for folketinget og offentligheden ansvarlig regering havde gjort ved eget initiativ i stedet for nu at overbringe roser til andre, som fremtvang denne sag til behandling i folketinget.